

чити рівень прояву агресивності в студентів Полтавського національного педагогічного університету імені В.Г.Короленка, опитавши понад 50 осіб із різних факультетів, а саме студентів II курсу природничого, психолого-педагогічного і історичного факультетів. Методика містить 55 запитань, на які потрібно дати відповідь «так» або «ні».

Отримані результати виразили у відсотковому відношенні. Загалом, із 65 опитаних студентів виявилось, що низький рівень агресії виявили 3% опитаних; достатній рівень – 13%; середній рівень – 27,6%; високий рівень – 47,6% і дуже високий рівень – 23%.

Аналіз отриманих результатів засвідчує, що більшість студентів виявляють високий рівень агресивності. Причиною цього може бути високе предметне навантаження у перед сесійний період, загальна втома, адже багато студентів не мають як такого здорового сну, повноцінного відпочинку. Такий стан є причиною емоційного вигорання та порушення психічного стану, загострення міжособистісних конфліктів.

Щоб запобігти розвитку конфліктів, потрібно завжди «тримати себе в руках», адже ніхто не винен в тому, що більшість не може обрати для себе свій розпорядок дня, не вміє правильно розділити свій робочий день так, щоб і плідно попрацювати і відпочити.

Для того, щоб знизити свій рівень прояву агресивності, потрібно як найменше звертати увагу на дрібниці, що заважають «тверезо» оцінювати ситуацію, а також як найменше «брати близько до серця» те, що не має ніякої суттєвої значимості.

Аналіз психолого-педагогічної літератури на подану тематику та результати нашого дослідження дають змогу зробити висновок, що агресивність та конфліктність серед студентів вищих педагогічних навчальних закладів – досить поширене явище. Майбутнім учителям необхідно навчитися: запобігати проявам агресивності і конфліктності, налагоджувати сприятливий психологічний мікроклімат у колективі, оволодіти стратегіями виходу з конфліктних ситуацій.

Література

1. Харитонова С. М. Конфлікт у педагогічній взаємодії [Текст] / С. М. Харитонова // Управління школою: Науково-методичний журнал. – 2007. – №35. – С.24-31.
2. Курганська Л. О. Конфлікти у педагогічній діяльності [Текст] /Л.О.Курганська // Світ виховання. – 2006. №1. – С.14-15.
3. Рудзевич І. Л. Психологічні засоби подолання деструктивних конфліктів у педагогічному процесі [Текст] / І.Л.Рудзевич // Практична психологія та соціальна робота. – 2005. – №1. – С.47-49.

УПРАВЛІННЯ ПРОФІЛАКТИКОЮ ПРОСТИТУЦІЇ ЯК ФОРМОЮ ДЕВІАНТНОЇ ПОВЕДІНКИ МОЛОДІ

Кулінич А.А. (м. Полтава, Україна)

Будь-які соціальні перетворення пов'язані з прагненням підвищити якість життя людини. Вони являють собою певні інновації, які відбуваються під впливом цілеспрямованих заходів по створенню нових соціальних структур, форм соціальної взаємодії людей. Ефективним способом реалізації цих інновацій є соціальні технології. Таким чином жінки секс-бізнесу є категорією людей, котрі потребують допомоги.

На нашу думку, найефективнішою технологією соціальної роботи з жінками секс-бізнесу буде соціальна профілактика. Соціальна профілактика з попередження розвитку такого явища як проституції може бути первинною,

вторинною, третинною. Первинна соціальна профілактика – найбільш масова і неспецифічна. Соціальна робота тут носить інформаційний характер, оскільки спрямована на формування у особистості неприйняття явища та категоричну відмову від маніпуляцій. У свою чергу, вторинна соціальна профілактика проституції є в основному груповою. Мета вторинної соціальної профілактики передбачає зміну ставлення до себе та оточуючих, формування досвіду поведінки у ситуаціях, які можуть привести до втягнення у секс індустрії. Вторинна соціальна профілактика спрямована на дітей та молодь «групи ризику». Третинна соціальна профілактика є в основному індивідуальною, передбачає тривалу роботу і комплекс соціальних послуг.

Отже, для ефективної реалізації технологій соціальної роботи з жінками секс-бізнесу потрібно, щоб соціальні служби забезпечували підтримку при короткостроковому інтенсивному втручання, що передбачає регулярні зустрічі соціального працівника і клієнта, наявність достатнього часу для індивідуальної роботи. На нашу думку, вони вселяють клієнтам відчуття партнерства і самоповаги.

НОВІ ДОСЛІДЖЕННЯ З ІСТОРІЇ ПЕДАГОГІКИ ТА ПРОБЛЕМИ ВИКОРИСТАННЯ ПЕДАГОГІЧНОГО ДОСВІДУ У СУЧАСНИХ УКРАЇНСЬКИХ УНІВЕРСИТЕТАХ

Куліш С.М. (м. Харків, Україна)

Процес реформування освітньої системи України, насамперед поліпшення якісного професійного, світоглядного, етико-морального стану викладацького корпусу вищої школи, нагально потребує скрупульозного аналізу навчально-педагогічного й науково-просвітницького досвіду минулих років. Не випадково у проєкті «Національної доктрини розвитку освіти України у XXI ст.» (2000 р.) говорилося не лише про необхідність глибоких досліджень у галузі психолого-педагогічної науки, включаючи організаційно-педагогічний аспект, але й базування наукових принципів на культурно-історичних цінностях українства, традиціях та духовному потенціалі, які дісталися нам у спадок.

Природно, що в умовах вільного, необтяженого ідеологічними канонами дослідження розвитку навчально-виховного процесу все більше значення набувають історико-педагогічні теми. Адже сучасні інноваційні програми, що передбачають суттєве поглиблення аналізу надбань вищої освіти як складної нелінійної системи, неможливі без гнучкого врахування досвіду минулого. Навіть побіжний огляд шляху, пройденого освітньою сферою, її парадигмально-світоглядних змін свідчить, що саме власне усвідомлення еволюції теоретико-методологічного характеру ставало фактором поступу. Так було здавна – при переході від практико-догматичного до теоретико-академічного стилю викладання, перемозі сократичного методу над евристичним і навпаки, перетворення студентів на помічників у пошуку наукової істини. Саме на необхідності глибоких історико-педагогічних досліджень, які б висвітлювали динаміку перетворень навчально-педагогічного, навчально-методичного, організаційно-матеріального аспектів, наголошується в монографії А.Павко і Л.Курило, присвяченій огляду історико-педагогічної історіографії періоду XIX – початку XX ст. [1].

Л. Курило у 2007 р. виокремила п'ять основних періодів у педагогічно-історіографічному процесі становлення й розвитку університетської педагогічної освіти в Україні XIX – початку XX ст. Адже, слушно зауважує Т.О. Шаравара, донедавна історія реформування освіти України протягом досліджуваного періоду «майже не викликала інтересу науковців». А от початок XXI ст. не лише в Україні, але і в Росії, Білорусі, інших республіках колишнього СРСР, демонструє